

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci **žalobcu: Ing. J. P.**, bytom S.S., zastúpený advokátkou **JUDr. E. K.**, Advokátska kancelária so sídlom v B.B., proti **žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky**, za účasti spoločnosti: **E. S., a.s.**, T.T., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky zo dňa 25. apríla 2007 č. 2007/10431/104850-2/Ka, o odvolaní spoločnosti E. S., a.s., T.T. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 176/07-157 zo dňa 9. júna 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 176/07-157 zo dňa 9. júna 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom rozhodnutie Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky č. 2007/10431/104850-2/Ka zo dňa 25.4.2007 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 1.230,89 € na účet jeho právnej zástupkyne do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a konania mu predchádzajúceho dospel k názoru, že žaloba je dôvodná.

Podľa názoru krajského súdu napadnuté rozhodnutie trpí vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, ktorá sa viaže ohľadom k namietanému zásahu do práva žalobcu byť účastníkom predmetného správneho konania o umiestnenie stavby – S. odpadov na základe ustanovení Aarhuského dohovoru. Súčasne poukázal na to, že bolo povinnosťou súdu zaujať aj názor k ostatným námietkam žalobcu obsiahnutých v žalobných dôvodoch.

Pokiaľ išlo o namietaný zásah do vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam nachádzajúcich sa v blízkosti navrhovanej stavby S. súd prvého stupňa konštatoval, že žalobca nedostatočne špecifikoval, aký zásah do vlastníckeho práva hrozí alebo nastal, keď neuviedol, akým spôsobom je alebo bude užívanie jeho nehnuteľnosti umiestnením predmetnej S. dotknuté, najmä keď je zrejmé, že doposiaľ prevádzkovaná stará S. sa nachádza ešte bližšie k obytnej zóne ako umiestňovaná S., ktorá má podľa podmienok ustanovených v záverečnom stanovisku Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky byť odstavená pred sprevádzkovaním navrhovanej novej S. odpadov. Taktiež tvrdenie žalobcu v súvislosti so zásahom do vlastníckeho práva o poklese trhovej ceny nehnuteľnosti v danej lokalite v príčinnej súvislosti so stavbou S., nepovažoval súd prvého stupňa za nijako objektivizované, doložené.

K námietkam žalobcu ohľadom zásahu do práva na priaznivé životné prostredie a súkromie v súvislosti s tvrdenou kumuláciou vplyvov dvoch S. na život v meste súd prvého stupňa uviedol, že predpoklad žalobcu o súbežnej prevádzke oboch S. je nesprávny. Poukázal na to, že v súvislosti s otázkou práva žalobcu na účasť v konaní o umiestnení stavby S., súdu vôbec neprináleží skúmať parametre a účinky tzv. starej S., s tým, že v tejto súvislosti takisto nemôže vziať do úvahy štúdie o vyššom výskyte niektorých rakovinových ochorení, či iných zdravotných porúch u ľudí žijúcich v blízkosti S., pretože toto sú otázky, ktoré by mali byť riešené v rámci procesu posudzovania vplyvov navrhovanej stavby na životné prostredie, výstup ktorého tvorí jeden zo základných podkladov pre rozhodovanie v konaní o umiestnení stavby. Ďalej uviedol, že možno polemizovať s názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktorý poukázal žalovaný tvrdiac, že k porušeniu práva na priaznivé životné prostredie rozhodnutím o umiestnení stavby nemôže reálne dôjsť, pretože k realizácii stavby a k jej prípadnému zásahu do tohto práva dochádza až na základe stavebného povolenia, a to predovšetkým pri rozsiahlych stavbách typu S. odpadov, ktoré sú významným zásahom do krajiny, životného prostredia a najmä života ľudí žijúcich v blízkosti i tohto typu stavby. Mal za to, že uvedený názor ústavného súdu zrejme nebude možné zovšeobecniť a bez výhrad aplikovať aj v prejednávanej veci a bude potrebné vždy prihliadnuť na charakter konkrétnej stavby, s poukazom na to, že po právoplatnom umiestnení stavby S. už v neskoršom stavebnom konaní o vydanie stavebného povolenia sa už neriešia žiadne otázky prípustnosti a charakteru plánovanej stavby. Súhlasil s názorom žalobcu, že z hľadiska ochrany namietaných práv pred budúcimi možnými účinkami stavby S. je účasť potencionálne priamo dotknutých osôb práve v územnom konaní o umiestnení stavby tohto typu účinným nástrojom na dosiahnutie zákonného a spravodlivého správneho rozhodnutia.

Krajský súd ďalej poukázal na to, že stavebný úrad v stavebnom konaní musí skúmať požiadavky na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie aj vtedy, ak je záverečné stanovisko rezortného ministerstva kladné, pretože samotný fakt ukončenia procesu posudzovania vplyvov navrhovanej stavby na životné prostredie neznamena, že stavebný úrad tieto otázky v územnom konaní už nevyhodnocuje, a preto záverečným stanoviskom z procesu posudzovania vplyvov navrhovanej stavby na životné prostredie, nie je stavebný úrad bezpodmienečne viazaný a toto stanovisko je len jedným z podkladov pre rozhodovanie stavebného úradu v územnom konaní.

Krajský súd konštatoval, že zásadným nedostatkom napadnutého rozhodnutia, na základe ktorého došiel k záveru o jeho nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, je, že žalovaný sa k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu v časti týkajúcej sa namietaného zásahu do práva na účasť v konaní na podklade ustanovení Aarhuského dohovoru nijako nevyjadril a k týmto námietkam žalobcu nezaujal prakticky žiadne stanovisko. Tvrdenie žalobcu o rozpore napadnutého rozhodnutia s § 3 ods. 3, s § 32 a s § 47 správneho poriadku v tomto ohľade považoval za správne. Mal za to, že nakoľko

za daného skutkového stavu oprávnenie byť účastníkom predmetného konania žalobcovi zo stavebného zákona ani zo správneho poriadku nevyplýva (§ 34 ods. 2 stavebného zákona, § 14 ods. 1 správneho poriadku) je potrebné zodpovedať otázku, či právo na účasť v predmetnom konaní nepriznávajú žalobcovi v danom prípade priamo ustanovenia Aarhuského dohovoru. Poukázal na to, že Aarhuský dohovor je medzinárodnou zmluvou, ktorá bola predpísaným spôsobom ratifikovaná a podpísaná, vyhlásená a stala sa tak súčasťou vnútroštátneho poriadku Slovenskej republiky s právom prednosti pred zákonom. Konštatoval, že nemal možnosť posúdiť zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia z tohto pohľadu a posúdiť tak opodstatnenosť argumentácie žalobcu, keďže žalovaný sa namietaným zásahom do práva na účasť v konaní z tohto dôvodu nijako nezaoberal. Zdôraznil, že právo na účasť verejnosti či zainteresovanej verejnosti v konaniach týkajúcich sa životného prostredia je najmä v súčasnom období mimoriadne dôležitou a často prejednávanou otázkou v slovenskom právnom poriadku v súvislosti s priamym účinkom Aarhuského dohovoru. Považoval za nevyhnutné, aby súd poznal stanovisko žalovaného k právu žalobcu na účasť v konaní na základe ustanovení Aarhuského dohovoru, pretože bez tohto predpokladu sa niet k čomu vyjadriť a ani zaujať názor v prípade aplikovateľnosti tejto medzinárodnej zmluvy v právnom poriadku Slovenskej republiky.

Krajský súd záverom uviedol, že druhá veta poučenia v napadnutom rozhodnutí žalovaného o tom, že ide o rozhodnutie procesné a nie je preskúmateľné súdom, je nesprávne a v tomto ohľade je argumentácia žalobcu opodstatnená. Konštatoval, že rozhodnutie o nepriznaní účasti v konaní je nepochybne procesným rozhodnutím, ale v zmysle § 248 písm. a/ O.s.p. sú zo súdneho preskúmania vylúčené len také rozhodnutia, ktoré sa týkajú vedenia konania a pretože v danom prípade nejde o dané rozhodnutie, nemožno ho vylúčiť z možnosti preskúmania súdom na základe žaloby podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a preto je potrebné ho podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom bude právnym názorom súdu viazaný.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli zaplatením súdneho poplatku za žalobu a právnym zastúpením, vzhľadom na jeho úspech v konaní.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podala odvolanie spoločnosť E. S., a.s., T.T.. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietne.

V dôvodoch odvolania namietala predovšetkým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Súhlasila s dôvodmi súdu prvého stupňa uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku v tej časti, v ktorej súd konštatuje, že žalobca dostatočne jasne nešpecifikoval, aký zásah do jeho vlastníckeho práva hrozí, alebo už nastal. Rovnako súhlasila s odôvodnením prvostupňového súdu ohľadom toho, že žalobcom namietaný zásah do práva na priaznivé životné prostredie a súkromie v súvislosti s kumuláciou vplyvov dvoch S. na život v meste je nesprávny. Nesúhlasila však so záverom súdu, že rozhodnutie žalovaného je pre nedostatok dôvodov viazucich sa k argumentácii žalobcu o zásahu do jeho práva na účasť v predmetnom konaní na podklade ustanovení Aarhuského dohovoru nepreskúmateľné. Tvrdila, že podľa § 141 ods. 11 zákona č. 50/1976 Zb. v znení neskorších predpisov (stavebný zákon) správne konania začaté podľa tohto zákona pred 1. novembrom 2005 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. októbra 2005 a konanie o umiestnení stavby bolo začaté podaním návrhu spoločnosti E. S., a.s., na umiestnenie stavby dňa 7.8.2002, ktorým dňom bolo začaté správne

konanie, a teda ktoré v nadväznosti na § 141 ods. 11 stavebného zákona tak hmotnoprávne, ako aj procesnoprávne sa dokončí podľa predpisov účinných do 31.10.2005. Poukázala na to, že žalobcom namietaný dohovor bol uverejnený v Zbierke zákonov oznámením č. 43/2006 Z.z. a pre Slovenskú republiku nadobudol účinnosť 5.3.2006. Vyslovila názor, že na okruh účastníkov správneho konania začatého pred dňom 31.10.2005 sa namietaný dohovor preto v nadväznosti na citované ust. § 141 ods. 11 stavebného zákona vôbec nevzťahuje. Súčasne uviedla, že okrem uvedených skutočností Aarhuský dohovor obsahuje ustanovenia týkajúce sa iba povoľovacieho procesu, čo je v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky konanie o integrovanom povolení prevádzky a nie konanie o umiestnení stavby, s poukazom na to, že v územnom konaní sa stavba umiestňuje v území, pričom nejde o jej povolenie, ani o povolenie žiadnej činnosti, s tým, že je nepochybné, že všetky ustanovenia namietaného dohovoru boli premietnuté práve do ustanovení zákona č. 245/2003 Z.z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania v znení neskorších predpisov, pričom žalobca bol účastníkom tohto povoľovacieho konania pred správnym orgánom - Slovensku inšpekciou životného prostredia, Inšpektorát životného prostredia Bratislava. Dôvodila, že jeho účasť v územnom konaní by bola na podklade Aarhuského dohovoru nielen retroaktívna, ale zároveň aj v rozpore s jeho samotným obsahom.

Odvolateľ vyslovil názor, že prvostupňový správny orgán - Krajský stavebný úrad v Bratislave, rozhodujúci o účasti žalobcu v územnom konaní, rozhodol podľa skutkového a právneho stavu účinného v čase vydania rozhodnutia, pričom skutkovým stavom boli dôvody účasti v konaní tvrdené žalobcom v prihláške do konania a právnym stavom boli právne predpisy účinné do 31.10.2005. Tvrdil, že žalobca sa stal účastníkom konania práve na podklade svojej prihlášky doručenej prvostupňovému správneému orgánu konajúcemu o umiestnení stavby v roku 2002, v ktorej žiaden Aarhuský dohovor nespomínal, nakoľko v čase jeho prihlášky do konania a ani podľa predpisov účinných pre územné konanie začaté pred 31.10.2005 nebol namietaný Aarhuský dohovor súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Dôvodil, že vzhľadom k tomu, že žalobca v prihláške do konania neuviedol žiaden dôvod svojej účasti v územnom konaní podľa Aarhuského dohovoru, nebolo vôbec povinnosťou správnych orgánov rozhodovať o jeho účasti v konaní podľa predmetného dohovoru, keď úlohou správnych orgánov bolo preukázať opak tvrdenia uvedeného v prihláške tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 14 správneho poriadku a preto podľa jeho názoru je absolútne irelevantné, či sa žalovaný správny orgán v rozhodnutí vysporiadal so žalobcom namietaným účastníctvom v konaní podľa Aarhuského dohovoru, pretože táto námietka žalobcu nebola vôbec primárnym dôvodom jeho účasti na podklade prihlášky do konania podľa ust. § 14 ods. 1 správneho poriadku a tento dôvod žalobca uviedol až v odvolaní proti rozhodnutiu Krajského stavebného úradu v Bratislave zo dňa 12.2.2007. Poukázal na to, že najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach viackrát konštatoval, že Dohovor je nevyhnutné vykladať tak, že formy a rozsah prístupu zainteresovanej verejnosti k správneému a súdneému konaniu sú ponechané na vnútroštátne právo, ktoré ich môže v zmysle čl. 6 ods. 1 písm. b/ Dohovoru vnútroštátne upraviť s ohľadom na intenzitu ich vplyvu na životné prostredie, keď z dikcie čl. 9 ods. 3 Dohovoru je zjavné, že odkazuje na splnenie podmienok vo vnútroštátnom práve. Uviedol, že z uvedeného teda vyplýva, že Dohovor (na ktorý sa žalobca odvoláva), je aplikovateľný až prostredníctvom úprav vnútroštátneho práva, to znamená, že nie je priamo aplikovateľný. Dalej tvrdil, že totožný argument uviedol vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 20.5.2010, avšak krajský súd sa k nemu nijak nevyjadril, z ktorých dôvodov v tejto časti rozhodnutie krajského súdu považuje za nepreskúmateľné. Záverom uviedol, že má za to, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nemusí vôbec obsahovať vyjadrenie k právu žalobcu na účasť v konaní podľa Aarhuského dohovoru, nakoľko tento nebol vôbec predmetom prihlášky žalobcu

do územného konania a v neposlednom rade aj preto, že je vo vzťahu k spomínanému územnému konaniu právne neúčinný.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky vo vyjadrení k odvolaniu spoločnosti E. S., a.s., uviedol, že zákonom č. 37/2010 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov došlo dňom 1.7.2010 k prechodu pôsobnosti Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky podľa doterajších všeobecne záväzných právnych predpisov na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky v oblasti verejných prác, v oblasti stavebného poriadku a územného plánovania okrem E. aspektov. Vo veci samej sa v celom rozsahu stotožnil s odvolaním vedľajšieho účastníka. Vyslovil, že uvedené odvolanie obsahuje náležitosti ustanovené podľa § 205 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku. Taktiež považoval rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 176/07-157 zo dňa 9.6.2010 (napadnutý rozsudok) za nepreskúmateľné a stotožnil sa s právnym názorom vedľajšieho účastníka konania. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne a žalobcu zaviazne k povinnosti nahradiť žalovanému náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobca sa na odvolanie nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný zamietol odvolanie účastníka správneho konania – žalobcu, proti rozhodnutiu krajského stavebného úradu a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vypořiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie žalovaného a konanie mu predchádzajúce, ktorým rozhodnutím bolo rozhodnuté s konečnou platnosťou o vylúčení žalobcu z konania o umiestnení stavby „S. odpadov“ navrhovateľa E. S., a.s., na pozemkoch parc. č. X., X.X., X.X., X.X., X.X., X.X., X.X.X., X.X., X.X., X.X., kat. úz. P., vedenom na príslušnom stavebnom úrade – Meste P., pod aktuálnym č. 5/8-ÚRzam./I 600-1869/02-06.

Odvolací súd skúmajúc otázku pasívnej legitímácie zistil, že Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky ako ústredný orgán štátnej správy pre verejné práce, regionálny rozvoj, stavebnú výrobu a stavebné výrobky, stavebný poriadok a územné plánovanie okrem E. aspektov, tvorbu a uskutočňovanie bytovej politiky, poskytovanie

štátnej prémie k stavebnému sporeniu (§ 10 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov) bolo zrušené k 1.7.2010 zákonom č. 37/2010 Z.z., ktorým sa menil zákon č. 575/2001 Z.z. a jeho pôsobnosť v oblasti stavebný poriadok a územné plánovanie okrem E. aspektov prešla do pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Podľa § 401 ods. 1 zákona č. 403/2010 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 575/2001 Z.z., pôsobnosť Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v oblasti verejných prác, stavebného poriadku a územného plánovania okrem E. aspektov podľa doterajších všeobecne záväzných právnych predpisov prešla na Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, s účinnosťou 1.11.2010. Z uvedených dôvodov odvolací súd v preskúmvacom konaní ďalej pokračoval s Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky ako s účastníkom tohto konania na strane žalovaného, keďže naň prešli kompetencie z oblasti verejných prác, stavebného poriadku a územného plánovania okrem E. aspektov z pôvodne označeného žalovaného správneho orgánu Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky.

Podľa § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku).

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (§ 32 ods. 1, 2 správneho poriadku).

Podľa § 33 ods. 1, 2 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1, 2, 3, 4, 5 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Poučenie o odvolaní (rozklade) obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať (podať rozklad), v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno odvolanie podať. Poučenie obsahuje aj údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom.

V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa uvedie aj orgán, ktorý rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia, meno a priezvisko fyzickej osoby a názov právnickej osoby. Rozhodnutie musí mať úradnú pečiatku a podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby. Osobitné právne predpisy môžu ustanoviť ďalšie náležitosti rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný správny orgán v správnom konaní nepostupoval náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci nebol zistený skutočný stav, v konaní sa nepostupovalo v súčinnosti so žalobcom ako účastníkom konania, majúce za následok, že v konaní nastala taká vada, ktorá podmieňuje zákonnosť rozhodnutia. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil podľa § 250j ods. 2 O.s.p..

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu zistil, že Krajský stavebný úrad v Bratislave rozhodnutím č. A-01095/2007-KIZ/D-12, EČ: 2007/6320 zo dňa 12.2.2007 určil, že žalobca nie je účastníkom konania o umiestnení stavby „S. odpadov“ navrhovateľa E. S., a.s., na pozemkoch parc. č. X., X.X., X.X., X.X., X.X., X.X., X.X.X., X.X., X.X., X.X., kat. úz. P., vedenom na príslušnom stavebnom úrade – Meste P., pod aktuálnym č. 5/8-ÚRzam./1 600-1869/02-06.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. V dôvodoch odvolania namietal, že krajský stavebný úrad v správnom konaní, v ktorom mu nepriznal právo účastníka konania, hrubo porušil základné pravidlá správneho konania podľa ust. § 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, najmä tým, že mu neoznámil začatie konania, v konaní nepostupoval s ním v úzkej súčinnosti, nedal mu možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, a teda, že v konaní postupoval v rozpore s ust. § 18 ods. 3 správneho poriadku, keď porušil jeho práva podľa ust. § 33 ods. 1 správneho poriadku a porušil svoju povinnosť podľa ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku. Uviedol, že uvedeným porušením prvostupňový správny orgán nevychádzal v otázke jeho vzťahu k „susednej stavbe“ zo spoľahlivo zisteného stavu, a tým porušil aj ust. § 46 správneho poriadku. Ďalej namietal porušenie svojho práva na priaznivé životné prostredie a aj zásah do svojho práva na súkromie a rodinný život v zmysle čl. 19 ods. 2 Ústavy SR a tiež zásah do vlastníckeho práva v zmysle čl. 20 Ústavy SR. Poukázal na to, že vychádza zo všeobecne

známych skutočností ohľadom vplyvu S. na zdravie ľudí a na životné prostredie a s tým na súvisiacu skutočnosť, že cena nehnuteľnosti v lokalite, kde hrozí vybudovanie druhej S., bude nepochybne nižšia po tom, ako bude existovať reálna možnosť výstavby takejto S.. Dôvodil, že ako obyvateľ mesta môže byť rozhodnutím o umiestnení S. priamo dotknutý na svojich vyššie uvedených právach. Mal za to, že v územnom konaní sa v zmysle príslušných ustanovení stavebného zákona majú skúmať aj predpokladané budúce účinky stavby na životné prostredie a výsledok tohto posudzovania sa premietne do podmienok územného rozhodnutia, a preto postavenie účastníka konania je v tomto štádiu mimoriadne významné, keďže z hľadiska ochrany práv pred budúcimi možnými účinkami predmetnej stavby je osobitne účastníctvo v konaní účinným nástrojom na dosiahnutie zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Vytýkal správneho orgánu prvého stupňa, že svojím rozhodnutím úplne ignoroval Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej „Aarhuský dohovor“), ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov oznámením č. 43/2006 Z.z. a ktorý nadobudol pre Slovenskú republiku účinnosť dňom 5.3.2006. Považoval za nepochybné, že konanie o povolení umiestnenia S. odpadov v území je konaním týkajúcim sa životného prostredia, ako aj, že ide o konanie, v ktorom sa skúmajú budúce možné účinky S. na životné prostredie a preto keďže je obyvateľom mesta, v blízkosti ktorého sa má S. realizovať, je nepochybné, že sa v konaní rozhoduje aj „o jeho“ životnom prostredí, v dôsledku čoho môžu byť teda priamo týmto konaním dotknuté jeho práva na priaznivé životné prostredie a práva na súkromie. S poukazom na to, že práve v územnom konaní je ešte možné ovplyvniť samotné umiestnenie S. (pričom v prípadnom následnom stavebnom konaní bude mať už iba veľmi limitované možnosti reálne ovplyvniť charakter stavby), vyslovil názor, že neexistuje zákonný dôvod, pre ktorý by nemohol byť účastníkom konania s tým, že práve v územnom konaní sú ešte otvorené všetky možnosti a jeho účasť v konaní sa môže realizovať efektívne. Žiadal, aby napadnuté rozhodnutie pre nezákonnosť bolo zrušené, alebo aby nadriadený orgán napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že je účastníkom konania o umiestnení stavby „S. odpadov“ v kat. území P., vedenom na stavebnom úrade v Meste P., č.5/8-Úrzam./1600-1869/02-06.

Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 25.4.2007 č.: 2007/10431/104850-2/Ka (rozhodnutie napadnuté žalobou) zamietlo odvolanie žalobcu a potvrdilo uvedené rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Bratislave zo dňa 12.2.2007.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že odvolací správny orgán dospel k záveru, že rozhodnutie krajského stavebného úradu a postup mu predchádzajúci zodpovedá v celom rozsahu zákona, najmä ust. § 32 a 46 správneho poriadku v spojení s § 34 stavebného zákona. K otázke účasti žalobcu v konaní uviedol, že z predložených dokladov a to z príslušného listu vlastníctva č. X vyplýva, že vlastníkom predmetného rodinného domu je manželka žalobcu Ing. P. E., rod K. a táto stavba nie je susednou stavbou k povolovanej stavbe. Poukázal na to, že odvolateľ v konkrétnom prípade nepredložil žiadne doklady preukazujúce, že je vlastníkom resp. spoluvlastníkom nehnuteľnosti na S.S.P.. Konštatoval, že uvedený rodinný dom nenapĺňa pojmové znaky „susednej stavby“ v zmysle § 139 ods. 2 písm. d/ stavebného zákona, vo vzťahu k pozemkom, na ktorých je navrhované umiestnenie stavby predmetnej S.. Mal za to, že navrhovateľ v žiadosti o povolenie umiestnenia stavby si splnil povinnosť v zmysle § 3 ods. 1 písm. d/ vyhlášky č. 453/2000 Z.z.. Konštatoval, že vymedzenie okruhu účastníkov konania v konaniach podľa stavebného zákona je vecou správnej úvahy správneho orgánu so zreteľom na podmienky pre účasť v konaní podľa § 34 stavebného zákona, a preto krajský stavebný úrad preskúmal zákonné podmienky účastníctva žalobcu v územnom konaní komplexne a na základe podkladov ich vyhodnotil v súlade so zákonom, keď tvrdil, že vlastníkom rodinného domu na S.S.P. nespĺňa podmienky účasti v územnom konaní. K námietke žalobcu na porušenie práva na životné prostredie uviedol, že

návrh na vydanie územného rozhodnutia z hľadiska ochrany verejných záujmov posudzujú dotknuté orgány v rámci svojej pôsobnosti podľa § 126 stavebného zákona a stavebný úrad môže rozhodnúť vo veci iba na základe záväzného stanoviska dotknutého orgánu podľa § 140a stavebného zákona, pričom v danom prípade predpokladané budúce účinky stavby S. odpadov na životné prostredie skúmalo Ministerstvo životného prostredia SR podľa zákona č. 127/1994 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ktoré vydalo záverečné stanovisko zo dňa 26.7.1999, v ktorom odporučilo realizáciu navrhovanej stavby vo variante AA, ako aj podmienky pre etapu prípravy a realizácie činnosti a týmto bolo posúdenie vplyvu navrhovanej stavby na životné prostredie ukončené a stavebný úrad v územnom konaní už nevyhodnocuje opätovné otázky zodpovedané v rámci procesu EIA. Poukázal na to, že žalobca ako člen občianskej iniciatívy sa zúčastnil procesu posudzovania navrhovanej stavby S. odpadov Ministerstvom životného prostredia SR, pričom so záverečného stanoviska z 26.7.1999 vyplýva, že občianska iniciatíva sa vyjadrovala tak k zámeru ako aj k záverečnej správe o hodnotení, ako aj že v odôvodnení záverečného stanoviska sa uvádza, že obyvatelia, zástupcovia mesta P., ako aj občianskej iniciatívy akceptujú budovanie bezpečnej S. odpadov 3. Stavebnej triedy pre komunálny odpad.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, resp. v opravnom prostriedku, **či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia** (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Zo skutkových okolností v danej veci aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa jednoznačne vyplýva, že Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja SR ako odvolací správny orgán v rozhodnutí zo dňa 25.4.2007 nedal odpoveď na všetky námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní proti rozhodnutiu krajského stavebného úradu, ktorý v danej veci rozhodoval ako správny orgán prvého stupňa. Správny poriadok v právnej norme § 47 ods. 3 správneho poriadku v spojení s § 140 stavebného zákona ustanovuje správnenému orgánu povinnosť v odôvodnení rozhodnutia uviesť všetky rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých ustálil svoju správnu úvahu a ktoré ho viedli k právnym záverom. Pokiaľ teda žalovaný ako odvolací správny orgán rozhodoval o odvolaní žalobcu ako účastníka správneho konania proti prvostupňovému správnenému rozhodnutiu, bolo jeho povinnosťou sa zaoberať všetkými zásadnými námietkami odvolateľa uvedenými v jeho odvolaní a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť na základe akých skutočností a k akým záverom dospel pri posudzovaní námietok, ktoré žalobca vzniesol v odvolaní, resp. podať svoj záver k najpodstatnejším jeho námietkam.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR zo dňa 25.4.2007 nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s námietkou žalobcu uvedenou v jeho odvolaní proti rozhodnutiu krajského stavebného úradu zo dňa 12.2.2007 týkajúcou sa posúdenia jeho účasti v konaní o umiestnení stavby – S. odpadov, podľa ustanovení Aarhuského dohovoru, keďže v odôvodnení rozhodnutia žiadnym spôsobom neuviedol,

či zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa posudzoval aj vzhľadom k tejto vznesenej námietke a k akým záverom a z akých dôvodov dospel. Súčasne z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací správny orgán nechal úplne bez povšimnutia námietky žalobcu týkajúce sa procesného pochybenia prvostupňového správneho orgánu a to, že krajský stavebný úrad mu neoznámil začatie konania, v konaní nepostupoval s ním v úzkej súčinnosti, nedal mu možnosť vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy ako aj vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, čím porušil jeho práva podľa ust. § 33 ods. 1 správneho poriadku.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že účastník konania má právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky a je súčasťou obsahu práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. V odôvodnení rozhodnutia orgán verejnej správy odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom zákonnej ochrany, pričom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Nedostatok alebo nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia predstavuje závažné procesné pochybenie orgánu verejnej správy spočívajúce v odňatí možnosti konať pred týmto orgánom, ktoré zákonodarca spája so žalobnými dôvodmi podľa § 247 ods. 1 v spojení s § 249 ods. 1, 2 O.s.p.. Pod odňatím možnosti konať pred orgánom verejnej správy treba rozumieť taký postup, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

V tejto súvislosti súčasne senát odvolacieho súdu poukazuje na to, že otázkam práva na proces, súčasťou ktorého je aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, venuje veľkú pozornosť Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vo svojej judikatúre zdôrazňuje (napr. I. ÚS 241/07, I. ÚS 402/08, I. ÚS 342/2010), že nezávislosť rozhodovania orgánov verejnej moci sa uskutočňuje v ústavnom a zákonomnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcej ľubovôľu pri rozhodovaní je aj ich povinnosť presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť. Rovnako ESLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999), pričom judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Vychádzajúc zo zistených záverov vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu žalovaného, ktorý svoje rozhodnutie neodôvodnil zákonom prijateľným spôsobom, odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že žalovaný správny orgán fakticky odňal žalobcovi možnosť konať pred správnym orgánom, čím bola naplnená skutková podstata prípustnosti a dôvodnosti jeho žaloby.

Súčasne senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že stavebný zákon síce ustanovuje, kto môže byť účastníkom územného konania, nemá však osobitnú právnu úpravu konania s účastníkom v správnom konaní (územnom alebo stavebnom konaní) a preto

pre konanie s účastníkom v uvedených konaniach platia primerane ustanovenia všeobecného predpisu o správnom konaní – správny poriadok. Z uvedených dôvodov povinnosťou správnych orgánov oboch stupňov podľa § 140 stavebného zákona bolo v predmetnom konaní postupovať podľa ustanovení správneho poriadku, a preto ich povinnosťou bolo v predmetnom konaní zistiť skutočný stav vo veci a pritom postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania – žalobcom. Inštitút súčinnosti je ustanovený na viacerých miestach správneho poriadku (§ 3 ods. 2, § 33 ods. 2, § 56) a vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností. Účastník správneho konania má nielen právo navrhovať dôkazy, ale na potvrdenie správnosti svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správnemu orgánu predkladať, nesplnenie tejto povinnosti má za následok neunesenie jeho dôkaznej povinnosti podmieňujúcej výsledok konania. Nesplnenie si tejto povinnosti však nezabavuje správny orgán zistiť vo veci skutočný stav, keďže túto povinnosť správnemu orgánu ukladá zákonodarcia v ustanovení § 32 ods. 1 správneho poriadku. Správny orgán zabezpečuje zisťovanie skutkových okolností z úradnej povinnosti a postupuje v súlade so správnym poriadkom aj keď účastník správneho orgánu je nečinný a správnemu orgánu nenavrhuje alebo nepredkladá žiadne dôkazy a k veci samej sa žiadnym spôsobom nevyjadruje. Účastník má právo vyjadrovať sa k podkladom v ktoromkoľvek štádiu konania. Môže sa vyjadriť k jednotlivým dôkazom i k celkovému spôsobu prípravy podkladov, môže sa vyjadriť k otázkam skutkovým i právnym. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k prietiahom v konaní alebo iným komplikáciám. Správny orgán v konaní môže pokračovať a teda vydať rozhodnutie, ak účastník sa svojho práva na vyjadrenie výslovne vzdá, alebo ostane nečinný. Pokiaľ správny orgán vydal rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby umožnil účastníkovi vyjadriť sa pred rozhodnutím, ide o procesné pochybenie správneho orgánu a teda o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd mal v danej veci preukázané, že prvostupňový správny orgán žalobcovi neoznámil začatie správneho konania v predmetnej veci, nevyzval ho na vyjadrenie sa k veci, ani ho nevyzval na vyjadrenie sa k podkladom pred vydaním rozhodnutia. Žalovaný sa s námietkami žalobcu, týkajúcimi sa procesného pochybenia prvostupňového správneho orgánu, vznesenými v jeho odvolaní, v odôvodnení rozhodnutia nijakým spôsobom nevyporiadal, ktorá skutočnosť taktiež spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov.

Odvolací súd vzhľadom na uvedené považoval za neopodstatnené námietky odvolateľa – spoločnosti E. S., a.s., že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nemusí vôbec obsahovať vyjadrenie k právu žalobcu na účasť v konaní podľa Aarhuského dohovoru a nebolo vôbec povinnosťou správnych orgánov rozhodovať o jeho účasti v konaní podľa predmetného dohovoru, zastávajúc názor, že je absolútne irelevantné, či sa žalovaný v rozhodnutí vysporiadal so žalobcom namietaným účastníctvom v konaní podľa uvedeného dohovoru.

Odvolací súd nesúhlasil s dôvodmi odvolateľa, že účasť žalobcu v územnom konaní by bola na podklade Aarhuského dohovoru nielen retroaktívna, ale zároveň aj v rozpore s jeho samotným obsahom. Otázka účastníctva v konaní je otázkou procesnou, preto nie je možné súhlasiť s tvrdením odvolateľa, že podľa § 141 ods. 11 zákona č. 50/1976 Zb. v znení neskorších predpisov (stavebný zákon) konanie o umiestnení stavby začaté podaním návrhu spoločnosti E. S., a.s., dňa 7.8.2002 sa dokončí podľa predpisov účinných do 31.10.2005. Vychádzajúc z princípov zákonnosti v zmysle teórie štátu a práva právny predpis ustanovujúci procesnoprávne otázky (napríklad postavenie účastníka v konaní) je právne

záväzný dňom účinnosti, pokiaľ v jeho záverečných ustanoveniach nie je výslovne ustanovené inak. Vzhľadom k uvedenému treba aplikovať aj ustanovenie § 141 ods. 11 stavebného zákona. Pokiaľ teda žalobca žiadal posúdiť svoje právo byť účastníkom konania o umiestnení predmetnej stavby podľa Aarhuského dohovoru, ktorý pre Slovenskú republiku nadobudol platnosť 5. marca 2006 podľa článku 20 ods. 3 dohovoru, bolo povinnosťou správneho orgánu sa takouto žiadosťou zaoberať.

Taktiež odvolací súd nesúhlasil s tvrdením odvolateľa, že uvedený dohovor je aplikovateľný až prostredníctvom úprav vnútroštátneho práva, to znamená, že nie je priamo aplikovateľný. V tejto súvislosti senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že z čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že medzinárodné zmluvy ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonom. Vzhľadom na uvedené, pokiaľ žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu krajského stavebného úradu namietal zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa z dôvodu, že jeho právo byť účastníkom územného konania vyplýva z právnej úpravy uvedeného dohovoru, bolo povinnosťou odvolacieho správneho orgánu sa s uvedenou námietkou zaoberať a svoje závery uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia. Námietky spoločnosti E. S., a.s., sa preto javia ako zavádzajúce, ktoré nie sú spôsobilé zhojiť pochybenie odvolacieho správneho konania a jeho rozhodnutia.

Pokiaľ odvolateľ v odvolaní tvrdil, že žalobca uvedenú námietku vzniesol až v odvolaní proti rozhodnutiu krajského stavebného úradu, odvolací súd neprihliadol na jeho tvrdenie. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že prvostupňový správny orgán svojím postupom žalobcovi odňal právo na proces, keďže mu neoznámil začatie konania, nekonal s ním ako s účastníkom konania a ani mu neumožnil sa vyjadriť k podkladom rozhodnutia a navrhnúť doplnenie resp. predkladať dôkazy, a preto žalobca v správnom konaní krajského stavebného úradu fakticky nemal možnosť uplatniť svoje námietky.

Odvolací súd taktiež neprihliadol na námietku odvolateľa, ktorou namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa z dôvodov, že sa krajský súd nevyjadril k jeho argumentácii uvedenej v jeho vyjadrení zo dňa 10.5.2010, v ktorej právne zdôvodňuje aplikovateľnosť uvedeného dohovoru až prostredníctvom úprav vnútroštátneho práva, zastávajúc názor, že tento dohovor nie je priamo aplikovateľný. Súd v prieskumnom konaní v správnom súdnictve preskúmava zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy a postup mu predchádzajúci na základe a v rozsahu dôvodov vznesených žalobcom v žalobe a súčasne povinnosťou súdu v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 157 ods. 2 je v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, ako sa s týmito námietkami vysporiadal. Z uvedených dôvodov nemožno považovať rozhodnutie súdu prvého stupňa za nepreskúmateľné, pokiaľ prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nevyjadril k argumentom vedľajšieho účastníka alebo účastníka, o ktorého účasti rozhodol podľa § 250 ods. 1 O.s.p..

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok, ktorým súd prvého stupňa preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, je v súlade so zákonom, a preto podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 250k ods. 1. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania pretože si ich náhradu neuplatnil.

P o u ě n í e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 28. septembra 2011

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth